

De twijfelaars

En tijdje geleden kreeg ik een uitnodiging voor de première van een toneelstuk. De maakster had het geschreven naar aanleiding van een lied dat ik ooit op Instagram plaatste: *Les gens qui doutent*, de twijfelaars. Ik groeide thuis op met het chanson en heb sindsdien de muzieksmaak van een gemiddelde tachtigjarige. Toch ontdekte ik juist dit lied pas een paar jaar geleden, via het algoritme van Spotify. Nog voor ik had geaccepteerd dat mijn zogenaamd unieke smaak zich blijkbaar keurig laat voorspellen door een computer, en nog voor ik precies begreep wat Anne Sylvestre nou bezong, had ik het al in mijn armen gesloten.

De artieste in kwestie, Anouk Dorfmann, had de tekst geïnterpreteerd als nogal van pas komend in deze sterk gepolariseerde tijd waarin mensen vooral alles heel zeker lijken te weten en denken dat anderen, die liever een middenpositie kiezen, veilig(er) zijn. Eerlijk gezegd zag ik er nogal tegenop. Ik kende haar en haar werk niet echt

en Nederlanders die het chanson beoefenen zijn meestal dramatisch in hun soort. Zelfs bij de zogenaamde nationale koningin van het chanson, Wende Snijders, hield ik het niet uit en liep ik weg uit het Concertgebouw, maar dit geheel terzijde.

Tussen de bomen

Toen ik vriendelijk bedankt had voor de première omdat ik in het buitenland zou zijn, meldde de maakster zich nog een keer en benadrukte dat ze echt graag wilde dat ik kwam. Niet alleen het lied had haar getroffen, ook mijn toon in het debat. Het is tussen al het gescheld en gezeur ook weleens fijn als iemand het kan waarderen wat je doet wanneer je je in het openbaar uitspreekt, dus ik ging.

Aangekomen in het Rosa Spierhuis in Laren, waar het toneelstuk (of wat was het eigenlijk? Even googelen) zou plaatsvinden, bedacht ik dat dit een ideale plek moet zijn om oud te worden: Tussen de bomen en artistiekelingen met iedere dag iets kunstzinnigs op het program. Ik was geloof ik onbewust voorbereid op het ergste. Iemand die een chansonprogramma maakt rondom polarisatie ... ik kon me er geen voorstelling van maken, zullen we maar zeggen.

Lang verhaal kort: ik heb de hele voorstelling gehuild.

De afgelopen jaren, en vooral na 7 oktober, waren mijn gevoelens over 'de wereld' enigszins bevroren geraakt. Dat kan gebeuren, als je je zó uitgerpist voelt door iedereen die alles met de dag zekerder lijken te weten en weigert iets ooit vanuit een ander perspectief te zien. En toen was daar *Barricade*.

Verbijstering

Inmiddels weet ik: het is een muziekvoorstelling van Dorfmann en de eveneens absurd getalenteerde Martijn Bos, die moeiteloos tussen een ongekend aantal instrumenten schakelt en ze alle even goed bespeelt. Samen zingen ze vanuit wat zij het 'radicale midden' noemen: over vrijheid, strijd, solidariteit en troost. Over wat nuance en luisteren naar elkaar in deze tijd ook zou kunnen opleveren zonder zijig kumbayagehalte, gelardeerd met zeer indringende persoonlijke anekdotes.

Dorfmann zong de sterren van de hemel, ze had een intensiteit in haar stem en *performance* die menige oorspronkelijke versie van de liedjes ruimschoots oversteeg. Ik keek alleen maar vol verbijstering naast me, naar mijn man, die inmiddels ook in snikken was uitgebarsten en, in mijn onwetendheid, mijn gemor een uur daarvoor nog had moeten aanhoren in de auto over dat dit waarschijnlijk zonde van onze tijd zou zijn.

Ik geloof niet dat ik deze plek te snel gebruik om iets of iemand aan te bevelen, maar als u nog kunt en u net als ik weet dat dat midden helemaal zo'n veilige plek nog niet is, ga die voorstelling zien. Of juist als u tot de schreeuwers behoort, hoewel de kans gering is dat u dat ooit zult toegeven. Ik garandeer u dat een beetje *doute* op zijn tijd, een beetje twijfel, bijzonder verrijkend kan zijn. ■

**En toen was daar Barricade.
Lang verhaal kort: ik heb de
hele voorstelling gehuild**

Ronit Palache

